

En Pol i el món de Mario Bros

Una vegada hi havia un nen anomenat Pol, que tenia sis anys i vivia en una casa plena de colors i alegria amb la seva família: el seu germà petit, l'Oriol, de tres anys, el seu pare, en Carlos, i la seva mare, la Marina. L'habitació del Pol estava decorada amb pòsters de les seves aventures favorites, però sobretot, amb imatges del seu heroi preferit: Mario Bros.

Una tarda de dissabte, mentre el Pol i l'Oriol jugaven al saló, el Pol va tenir una idea genial. «Oriol, vols jugar a ser en Mario i en Luigi amb mi?» li va preguntar emocionat. L'Oriol, amb un somriure gran, va assentir amb el cap.

El Pol va vestir-se amb una samarreta vermella i una gorra a joc, i l'Oriol amb una samarreta verda. «Jo seré en Mario i tu seràs en Luigi,» va dir el Pol, mentre ajustava la seva gorra.

La Marina, veient l'entusiasme dels seus fills, els va ajudar a construir un «món de Mario Bros» al jardí. Van utilitzar capses de cartó per fer castells i tubs de plàstic com si fossin els canons del joc. El pare, en Carlos, va afegir unes decoracions extra per fer el joc encara més especial, com monedes daurades penjades de les branques dels arbres.

El joc va començar, i el Pol i l'Oriol van saltar i córrer pel jardí, intentant «recollir» les monedes i «salvar» els peluixos que feien de princesa Peach i altres personatges. L'Oriol seguia al seu germà gran, rient mentre aprenia a seguir les regles del joc.

Però de sobte, l'Oriol va caure i va començar a plorar. El Pol va córrer cap a ell ràpidament. «Estàs bé, Luigi?» va preguntar amb preocupació. En veure que l'Oriol només s'havia rascat el genoll, el Pol el va ajudar a aixecar-se i va anar a buscar un adhesiu de Mario Bros que la seva mare guardava per aquests accidents.

«És una cura màgica, Oriol. Ara estaràs millor en un instant, com si fóssim de veritat en un joc i haguéssim trobat un bolet de vida,» li va dir el Pol, mentre li posava l'adhesiu al genoll.

Reconfortat, l'Oriol va tornar a somriure, i junts van continuar la seva aventura, saltant i rient fins que el sol va començar a pondre's. Al final del dia, el Pol i l'Oriol van tornar a la casa, cansats però feliços per l'aventura compartida.

La Marina i en Carlos els van abraçar i els van felicitar per haver jugat tan bé junts. «Heu treballat en equip com en Mario i en Luigi, i heu cuidat l'un de l'altre. Estic molt orgullosa de vosaltres,» va dir la Marina amb un somriure.

Aquella nit, mentre el Pol es ficava al llit, va pensar en com n'havia estat de divertit compartir la seva passió per Mario Bros amb el seu germà. Va adormir-se somiant amb noves aventures, sabent que, independentment dels reptes que podrien trobar, ell i l'Oriol sempre es tindrien l'un a l'altre per superar-los junts. I així, en el món dels somnis, els dos germans van continuar saltant de núvol en núvol en un cel estelat de videojocs.